

[Socialministeren.]

gering har ikke alene foretaget udvidelser af loven, bl. a. ved at indføre den omvendte bevisbyrde, hvorefter vi formoder, at de grupper er omfattet af loven, at skaderne hidrører fra koncentrationslejropholdet, medmindre det modsatte bevises, og ved at få enkerne med, men vi har yderligere for netop at klare de problemer, en lovgivning ikke altid kan løse, givet denne bevilling, der har været omtalt flere gange i dag, på 500.000 kr. om året til Frihedsfonden. Frihedsfonden kan fordele pengene efter eget skøn, og med den sikkerhed, der hermed er for, at der ydes en støtte, hvor der virkelig er brug for det, mener jeg, vi stort set har løst de væsentligste problemer.

Når jeg siger, at jeg ikke dermed mener, at dette arbejde er afsluttet, er det, fordi jeg er bekendt med, at den nævnte meget repræsentative gruppe inden for veteranorganisationerne har udtrykt ønske om, at de selv vurderede, hvor der endnu trods disse forbedringer er vanskeligheder. I det øjeblik vi får en redegørelse herfor, gerne forhandlinger med de pågældende, mener jeg, det må være rimeligt, at man vender tilbage til sagen.

Jeg kan altså ikke acceptere, at man uden at have nye oplysninger, uden at have nye vurderinger af de forskellige ting blot skulle tage en generel drøftelse af denne lovgivning i socialudvalget til efteråret; men omvendt, i det øjeblik vi har klarhed over, på hvilke punkter man stadig mener der er brug for lovgivningsinitiativ, da vil tidspunktet være inde til at komme til folketinget med det.

Albertsen: Nu havde jeg ikke forstået, at denne debat skulle være et mindre storpolitisk opgør. Det forekommer mig, at en hel del af de bemærkninger, hr. Adam Møller fremkom med, ikke havde så forfærdelig meget med sagen at gøre, men man kan jo altid tale om noget andet, når man ikke vil beskæftige sig med realiteterne.

Det, det drejer sig om, er, at der er kommet et forslag, som vi skal tage stilling til, og jeg synes, det er klogt ved dette som ved andre forslag, der fremkommer, ikke at spørge efter, hvor forslaget i givet fald er kommet fra. Hvis der er fornuft i tingene, så må vi se på det, der står i forslaget. Der kunne jo også tænkes at fremkomme forslag fra det konservative folkeparti, som vi vil se velvil-

ligt på. Nu er der altså kommet forslag fra fru Hanne Reintoft, og så må vi sagligt tage stilling til det; det er det, vi har gjort, og jeg har redegjort for vores standpunkt ud fra denne forudsætning.

Jeg vil ikke undlade at sige til hr. Per Federspiel — nu er han og jeg jo ikke helt ukendte med dette område eller med det, det skete dengang — at jeg synes i og for sig, det er overordentlig beklageligt, at hr. Per Federspiels hukommelse er så kort, hvad angår det, der er sket på dette område igennem en lang årrække af forskellige revisioner, at han i dag totalt har glemt det og mener, at der her er anledning til at tale om den tidligere regerings svigten på dette område. Det er ganske forkert. Hvis jeg ikke husker fejl, så har jeg et par gange været formand for udvalg, der har beskæftiget sig med dette, og hr. Per Federspiel har været medlem af disse udvalg, og vi har sagligt drøftet de ting, det drejede sig om; det har drejet sig om reformer og forbedringer, det er altså noget, der hele tiden er ført à jour.

Men det er klart, at der på dette som på andre felter sker ting, fremkommer materiale, forekommer henvendelser og andet, som kan motivere og retfærdiggøre nye ændringer. Vi må se det ud fra, hvad der foreligger i en given situation, og det er det, vi har gjort for dette lovforslags vedkommende. Der er ingen af os, det vil jeg gerne sige både til ministeren og til ordførerne for regeringspartierne, der ikke har bemærket det, der i øvrigt er sket tidligere på året; det nævnte jeg i øvrigt ganske udtrykkeligt. Vi gav tilslutning til det og stemte for det, men det ene behøver da ikke at udelukke det andet. Sådan var det nærmest stillet op. Jeg synes oven i købet, det var talmæssigt stillet op, som om den ene part nærmest havde været flot og givet 5 mill. kr. over 10 år, mens den anden part kun kom med 2 mill. kr.; vi var nærmest nogle noksagter, som overhovedet kunne gå ind for noget sådant. Det er jo ikke situationen. Situationen er simpelt hen den, at vi har taget stilling til regeringsforslagene, vi har vedtaget dem. Derefter kommer der et forslag, som i øvrigt bliver lidt sent behandlet, og så må vi tage stilling til, om vi synes det er rigtigt og rimeligt, og vi synes altså, det er rigtigt og rimeligt.

Ministeren sagde, at en behandling i social-